

Presă și informare

Curtea de Justiție a Uniunii Europene
COMUNICAT DE PRESĂ nr. 162/19
Luxemburg, 19 decembrie 2019

Hotărârea în cauza C-390/18
Airbnb Ireland

Franța nu poate impune Airbnb să dispună de un card profesional de agent imobiliar, în lipsa notificării acestei cerințe Comisiei în conformitate cu Directiva privind comerțul electronic

Prin Hotărârea din 19 decembrie 2019, Airbnb Ireland (C-390/18), Marea Cameră a Curții a statuat, pe de o parte, că un serviciu de intermediere care are ca obiect să pună în legătură, prin intermediul unei platforme electronice, în schimbul unei remunerații, potențiali chiriași cu locatori profesioniști sau neprofesioniști care propun prestații de cazare de scurtă durată, furnizând în același timp și un anumit număr de prestații accesorii acestui serviciu de intermediere, trebuie calificat drept „serviciu al societății informaționale” care intră sub incidența Directivei 2000/31 privind comerțul electronic¹. Pe de altă parte, Curtea a considerat că un particular se poate opune aplicării în cazul său, în cadrul unei proceduri penale cu constituire de parte civilă, a măsurilor unui stat membru care restrâng libera circulație a unui asemenea serviciu, pe care îl furnizează dintr-un alt stat membru, atunci când măsurile menționate nu au fost notificate în conformitate cu articolul 3 alineatul (4) litera (b) a doua liniuță din aceeași directivă.

Litigiul principal se înscrie în cadrul unei proceduri penale inițiate în Franța, ca urmare a unei plângeri cu constituire de parte civilă depuse împotriva Airbnb Ireland de Association pour un hébergement et un tourisme professionnel (AHTOP). Airbnb Ireland este o societate irlandeză care administrează o platformă electronică care permite, cu plata unui comision, punerea în legătură, printre altele în Franța, a unor locatori profesioniști, precum și particulari care propun prestații de cazare de scurtă durată, cu persoane care caută acest tip de cazare. În plus, AIRBNB Ireland propune locatorilor menționați prestații accesorii, precum un cadru care definește conținutul ofertei lor, o asigurare de răspundere civilă, un instrument de estimare a prețului de închiriere sau servicii de plată referitoare la aceste prestații.

AHTOP care a depus plângere împotriva Airbnb Ireland susținea că această societate nu se limita la punerea în legătură a două părți prin intermediul platformei eponime, ci desfășura o activitate de agent imobiliar fără a deține un card profesional, încălcând astfel așa-numita Lege „Hoguet”, aplicabilă în Franța activităților profesioniștilor din domeniul imobiliar. La rândul său, Airbnb Ireland arăta că Directiva 2000/31 se opunea în orice caz acestei reglementări.

Chemată să se pronunțe cu privire la calificarea serviciului de intermediere furnizat de AIRBNB Ireland, Curtea a amintit, făcând referire la Hotărârea Asociación Profesional Elite Taxi², că, dacă un serviciu de intermediere îndeplinește condițiile prevăzute la articolul 1 alineatul (1) litera (b) din Directiva 2015/1535³, la care face trimitere articolul 2 litera (a) din Directiva 2000/31, el constituie în principiu un „serviciu al societății informaționale”, distinct de serviciul subsecvent la care se referă. Situația este însă diferită dacă reiese că acest serviciu de intermediere face parte

¹ Directiva 2000/31/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 8 iunie 2000 privind anumite aspecte juridice ale serviciilor societății informaționale, în special ale comerțului electronic, pe piața internă („Directiva privind comerțul electronic”) (JO 2000, L 178, p. 1, Ediție specială, 13/vol. 29, p. 257).

² Hotărârea din 20 decembrie 2017, Asociación Profesional Elite Taxi (C-434/15); a se vedea de asemenea CP 136/17.

³ Directiva (UE) 2015/1535 a Parlamentului European și a Consiliului din 9 septembrie 2015 referitoare la procedura de furnizare de informații în domeniul reglementărilor tehnice și al normelor privind serviciile societății informaționale (JO 2015, L 241, p. 1).

integrantă dintr-un serviciu global al cărui element principal este un serviciu care intră sub incidența unei alte calificări juridice.

În speță, Curtea a considerat că un serviciu de intermediere precum cel furnizat de Airbnb Ireland îndeplinea aceste condiții fără ca natura legăturilor care existau între serviciul de intermediere și prestația de cazare să justifice înlăturarea calificării drept „serviciu al societății informaționale” a respectivului serviciu de intermediere și, prin urmare, aplicarea Directivei 2000/31 în cazul acestuia.

Pentru a sublinia caracterul dissociabil pe care îl prezintă un asemenea serviciu de intermediere față de prestațiile de cazare la care se referă, Curtea a arătat, în primul rând, că acest serviciu nu urmărește numai efectuarea imediată a unor asemenea prestații, ci constă în esență în furnizarea unui instrument de prezentare și de căutare a locuințelor oferite spre închiriere, facilitând încheierea de viitoare contracte de închiriere. Prin urmare, nu se poate considera că acest tip de serviciu constituie simplul accesoriu al unui serviciu global de cazare. În al doilea rând, Curtea a subliniat că un serviciu de intermediere precum cel furnizat de Airbnb Ireland nu este nicidecum indispensabil efectuării de prestații de cazare, întrucât chiriașii și locatorii dispun de numeroase alte canale în acest scop, dintre care unele există de mult timp. În al treilea rând, în final, Curtea a arătat că niciun element din dosar nu indica că Airbnb ar fixa sau ar plafona cuantumul chiriilor solicitate de locatorii care recurg la platforma sa.

Curtea a mai precizat că celelalte prestații propuse de Airbnb Ireland nu permit repunerea în discuție a acestei constatări, întrucât aceste prestații sunt simple accesorii ale serviciului de intermediere furnizat de această societate. În plus, ea a indicat că, spre deosebire de serviciile de intermediere în discuție în Hotărârea Asociación Profesional Elite Taxi și în Hotărârea Uber France⁴, nici acest serviciu de intermediere, nici prestațiile accesorii propuse de Airbnb Ireland nu permit să se stabilească existența unei influențe decisive exercitate de această societate asupra serviciilor de cazare la care se referă activitatea sa, atât în ceea ce privește stabilirea prețurilor chiriilor solicitate, cât și în ceea ce privește selectarea locatorilor sau a locuințelor oferite spre închiriere pe platforma sa.

În plus, Curtea a examinat dacă Airbnb Ireland poate, în litigiul principal, să se opună aplicării în cazul său a unei legi care restrânge libera prestație a serviciilor societății informaționale furnizate de un operator dintr-un alt stat membru, precum Legea Hogue, pentru motivul că această lege nu a fost notificată de Franța, în conformitate cu articolul 3 alineatul (4) litera (b) a doua liniuță din Directiva 2000/31. În această privință, Curtea a arătat că faptul că legea menționată este anterioară intrării în vigoare a Directivei 2000/31 nu poate avea drept consecință eliberarea Franței de obligația sa de notificare. În continuare, inspirându-se din raționamentul urmat în Hotărârea CIA Security International⁵, ea a considerat că obligației menționate, care constituie o cerință procedurală de natură substanțială, trebuie să i se recunoască un efect direct. Ea a dedus din aceasta că nerespectarea de un stat membru a obligației sale de notificare a unei asemenea măsuri poate fi invocată de un particular nu numai în cadrul urmăririi penale îndreptate împotriva sa, ci și al unei cereri de despăgubire formulate de un alt particular care s-a constituit parte civilă.

MENȚIUNE: Trimiterea preliminară permite instanțelor din statele membre ca, în cadrul unui litigiu cu care sunt sesizate, să adreseze Curții întrebări cu privire la interpretarea dreptului Uniunii sau la validitatea unui act al Uniunii. Curtea nu soluționează litigiul național. Este de competența instanței naționale să soluționeze cauza conform deciziei Curții. Această decizie este obligatorie, în egală măsură, pentru celelalte instanțe naționale care sunt sesizate cu o problemă similară.

Document neoficial, destinat presei, care nu angajează răspunderea Curții de Justiție.

[Textul integral](#) al hotărârii se publică pe site-ul CURIA în ziua pronunțării.

Persoana de contact pentru presă: Corina-Gabriela Socoliuc ☎ (+352) 4303 4293

Imagini de la pronunțarea hotărârii sunt disponibile pe „[Europe by Satellite](#)” ☎ (+32) 2 2964106

---

⁴ Hotărârea din 10 aprilie 2018, Uber France ([C-320/16](#)); a se vedea de asemenea [CP 39/18](#).

⁵ Hotărârea din 30 aprilie 1996, CIA Security International ([C-194/94](#)).